

[Johan Asmussen.]

frem i udvalgsarbejdet. Vi er som sagt principielt mest tilbøjelige til at have sympati for, at en sådan institution kan undværes; men jeg skal ikke nægte, at jeg kan se, der er noget sagligt berettiget i de argumenter, som i udvalgsbetænkningen er fremført til støtte for en fortsat centralisering, navnlig af hensyn til kontrollen med de umyndiges midler på alle de stadier, hvor der er tale om kontrol. Der kan være noget sagligt berettiget i det, men dermed er jeg ikke helt overbevist om, at det er så afgørende, at man ikke alligevel kan undvære institutionen. Jeg har også lagt mærke til, hvad den ærede socialdemokratiske ordfører delvis citerede, at man endog i betænkningen har sagt, at hvis man i dag skulle organisere forvaltningen af umyndiges midler på bar bund, ville man næppe foreslå opretholdelsen af et overformynderi. Det siges videre side 43 i betænkningen:

„En ordning, hvorefter bestyrelsen af disse midler blev henlagt til banker og sparekasser, kunne blive økonomisk betryggende og formentlig også tilrettelægges således, at den kunne fungere og muliggøre den fornødne kontrol fra det offentliges side.“

Altså, man har dog ment, at der alligevel var mulighed for en sådan kontrol, og jeg vil henstille, at man under udvalgsarbejdet overvejer dette nærmere og måske også overvejer, om man, hvis man også nedlægger overformynderiet, for så vidt angår umyndiges midler, så ikke kunne opnå det, som man sigter efter med hensyn til en centralisering af kontrollen, om man ikke kunne klare det ved hjælp af en slags centralkartotek lidt i stil med centralkartoteket for testamenter og ægtepagtsregisteret i justitsministeriet. Det kunne dog være, at man derigennem med en ganske begrænset administration kunne opnå det, som man nu altså mener man bør opretholde et helt overformynderi for. Jeg går ud fra, at argumenterne frem og tilbage om det spørgsmål yderligere vil blive drøftet med banker og sparekasser og med Advokatrådet. Jeg er ikke rigtig sikker på, at en egentlig drøftelse har fundet sted af alt det, der kan siges for og imod.

Nu vil altså den højtærede minister til forskel fra den konklusion, man kom til i

embedsmandsudvalget, gøre overformynderiet til en ren statsinstitution, sådan at det ikke mere skal være selvstændigt, og at der altså ikke mere skal stå i loven, som der stod tidligere, at dets midler ikke må sammenblandes med statskassens. Det kan vi fra mit partis side principielt ikke rigtig lide, og jeg må egentlig sige, at når der stadig ifølge loven og dens titel er noget, der hedder overformynderiet, er det jo i virkeligheden noget af en kulisse — for ikke at sige en potemkinkulisse. Det var næppe tilsigtet, men jeg lagde mærke til, at det ærede medlem hr. Langkilde kom med en fortalelse. I stedet for institution kom han før til at sige illusion, og jeg tror i grunden, at der er noget om det. I den form, man her har foreslået, bliver overformynderiet jo netop en illusion. Det bliver noget helt andet, end det har været før; og hvordan det så egentlig bliver med overformynderembedet o. s. v., det står der ikke noget om, som der gjorde tidligere. Jeg tror, det bliver en illusion.

Men jeg kan også godt se, hvorfor den højtærede minister har haft sympati for den form. I virkeligheden sker der jo det, at man camouflerer det underskud, som foreligger. Vi ved nu efterhånden, at ligegyldigt hvad der sker eller ikke sker med overformynderiet, så vil det koste en grusom masse penge, 30 mill. kr. eller 40 mill. kr. eller formodentlig endda noget mere; inden man bliver færdig, koster det penge på den ene eller den anden måde. Og så kan man selvfølgelig have den opfattelse, at det er aldrig så rart at se sådan nogle store grimme tal; navnlig når de hedder underskud på papiret eller i en lov, er det ligesom lidt mere diskret, at det hele bliver camoufleret ind i statskassen og stillet op som en kulisse. Vi er betænkelige ved den form, og jeg kan forstå, at også flere af de andre ordførere har haft lignende tanker; jeg går ud fra, at man i udvalget vil interessere sig for den side af sagen.

Må jeg, hvad angår det, som jo er noget af det centrale i formålet, nemlig den fremtidige realistiske forenkling, slutte mig til det, som det ærede medlem hr. Langkilde sagde om forrentningen. Det er altid med blandede følelser, man, når man mener at have fundet et godt argument, hører en af de foregående talere rent ud sagt snupe